

עפ"ת 15326/04/14 - סמי אבו עראר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 15326-04-14 אבו עראר נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט יואל עדן
המערער: סמי אבו עראר
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

הערעור

1. זהו ערעור על הכרעת הדין מיום 5.3.2014 וגזר הדין מיום 20.3.2014 בתיק תת"ע 6559-07-13 של בית משפט השלום לתעבורה באשקלון.

המערער הורשע לאחר ניהול הליך ההוכחות בעבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה [נוסח חדש], בכך שבתאריך 27.5.2013 נהג במהירות של 141 קמ"ש, במקום בו המהירות המקסימאלית המותרת היתה 90 קמ"ש, כאשר מהירות נסיעתו של העורר נמדדה באמצעות מכשיר ממל"ז.

בגזר הדין הוטל על המערער עונש הכולל 8 חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה (בניכוי 30 ימי פסילה מינהלית), 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים, קנס בסך ₪ 4,000 ומאסר מותנה של 4 חודשים למשך 3 שנים.

טענות המערער

2. ביחס להכרעת הדין נטען כי ביהמ"ש קמא טעה משהרשיע את המערער לאחר העדת מפעיל הממל"ז ומומחה אשר הוגשה חוות דעתו לגבי מכשיר הממל"ז (ת/4), ונטען כי ביהמ"ש קמא לא התייחס כלל לחוות הדעת של המומחה מטעם המאשימה - ת/4.

עוד נטען כי על אף קביעותיו של ביהמ"ש קמא לענין מהימנות, לא התאים הוא את המסכת העובדתית אשר הוצגה לפניו באספקלריה של הלכות בראונשטיין, לוי ועטייה ודריזין [ע"פ 5345/90 בראונשטיין נ' מדינת ישראל, פד"י מו(4) 40; ע"פ 4682/01 ו - 2216/01 גבריאל לוי ומשה עטייה נ' מדינת ישראל (פד' נח (1) 304, ורע"פ 7093/10 מדינת ישראל נ' דריזין (1.7.2012)].

נטען כי טעה ביהמ"ש קמא משקבע כי עדות המערער אינה אמינה ומטרתה להרחיקו מביצוע העבירה.

עוד נטען כי "טעה ביהמ"ש הנכבד קמא בהרשיעו את המערער תוך העתקת טופס ההפעלה של הממל"ז שהוכן מראש במטרה". כך כלשון הודעת הערעור בסעיף 5.

ביחס לגזר הדין טען ב"כ המערער כי לא היה מקום להטלת עונש כה חמור על המערער, כי ביהמ"ש קמא טעה בקביעתו כי מתחם העונש ההולם נע בין 6-24 חודשים, בעבירת מהירות שהיא 11 קמ"ש מעל ברירת הקנס, ובכך שבחר להחמיר עם המערער חרף ריצוי של 30 ימי פסילה מינהלית, וכי גם הטלת מאסר מותנה הינו החמרה יתירה, וכי טעה בית המשפט קמא בכך שלא גזר את דינו של הנאשם על פי כללי אחידות הענישה.

עוד נטען לעניין העונש, כי חרף עברו התעברותי המכביד של המערער, מדובר במי אשר נוהג למחייתו, ובעונש שהוטל עליו נפגעת קשות פרנסתו ופרנסת משפחתו.

ב"כ המערער עתר להקלה משמעותית בעונשו של המערער בדמות הפחתת הפסילה שהוטלה עליו, הפחתת מחצית מהפסילה על-תנאי, הפחתת הקנס ל- 1,000 ₪ וביטול המאסר המותנה.

טענות המשיבה

3. ב"כ המשיבה הפנה להלכה לפיה בתי המשפט יתערבו בממצאי מהימנות רק במקרים מיוחדים, וטען כי אין זה המקרה בעניינינו, במיוחד נוכח מארג הראיות השלם שהוצג בתיק, ובמיוחד כאשר לא הוצגה טענה של ממש מטעם ב"כ המערער מדוע יש להאמין לגרסת המערער.

לענין העונש נטען כי אין מדובר בענישה שהינה בחוסר סבירות קיצוני, כאשר עיקר העונש הינו נוכח נסיבותיו האישיות של המערער אשר לחובתו 127 הרשעות קודמות, מתוכן 39 עבירות נהיגה במהירות מופרזת.

כן נטען כי המערער בחר לנהל הליך הוכחות ולא לקח אחריות על מעשיו באף שלב במשפט, לא הוצגו נסיבות מקלות בעניינו, וביהמ"ש קמא גזר עליו עונש ברף התחתון של המתחם אשר קבע.

דין והכרעה

4. לאחר ששמעתי את הצדדים באתי למסקנה כי דין הערעור הן ביחס להכרעת הדין והן ביחס לגזר הדין להידחות.

לענין הכרעת הדין - ב"כ המערער טען כי ביהמ"ש קמא לא התייחס לת/4, היא חוות הדעת של מומחה המאשימה.

ביחס לת/4, לאחר מספר בקשות והחלטות בענין זה, לרבות התנגדות להגשת העתק מת/4, התברר כי ת/4 נמצא בבית המשפט קמא, ובהתאם להחלטה הובא ת/4 מבית המשפט קמא.

בטענת ב"כ המערער אין ממש, אך גם אם היה כן, הרי שלא הועלתה כל טענה המתבססת על תוכנה של חוות הדעת ת/4 אשר הוא טוען שבית המשפט קמא לא התייחס אליה.

מעיון בהכרעת הדין עולה, בניגוד לטענות ב"כ המערער, כי בית המשפט קמא התייחס במספר מקומות בהכרעת הדין לחוות הדעת ת/4, לעדות המומחה ולבדיקות שביצע. לענין ההתייחסות לחוות הדעת ת/4 אפנה לעמ' 21 להכרעת הדין, בפיסקה השניה, שם נכתב כי בית המשפט קמא מקבל את חוות הדעת וכי המומחה העיד בצורה אמינה וקוהרנטית והוא מקבל את עדותו. כאמור יש גם התייחסויות נוספות.

משכך אין כל בסיס לטענת ב"כ המערער על כי בית המשפט קמא לא התייחס לחוות הדעת.

לענין הטענה כי טעה ביהמ"ש קמא בקביעות המהימנות לגבי חלק מהעדים ובהיעדר מהימנות למערער, הרי שהטענה מועלית באופן כללי, חסר פירוט, ללא כל נימוק של ממש למעט האמירה הכללית, וללא הבאת כל הפניה לראיה או טענה כלשהיא אשר יכול ויהיה בה כדי להביא למסקנה שונה. הטענות הכלליות אינן נסמכות על כל נסיבה או ראיה שהיא ואינן מפנות לראיה סותרת כלשהיא.

הכרעת דינו של בית המשפט קמא מנומקת כדבעי, ומסקנותיה נעוצות בתשתית העובדתית אשר הונחה בפניו.

הלכה היא כי שאלת מהימנות והערכת עדויות מסורה לערכאה הדיונית. יש לדחות את הטענות הכלליות ביחס לשאלות המהימנות. אין ולא נטענה כל טענה לנסיבה חריגה אשר בגינה יש לחרוג מהכלל האמור.

זאת בנוסף לכך שאין כל טענה ספציפית אלא אך טענות כלליות.

אשר לטענה בדבר הרשעה "תוך העתקת טופס ההפעלה של הממל"ז" - לטענה זו אין כל בסיס, וטוב היה לו לא נטענה.

לאור האמור, דין הערעור כנגד הכרעת הדין להידחות.

5. יש לדחות גם את הערעור על גזר הדין. אינני מוצא כי מדובר בענישה מחמירה, וודאי לא כזו אשר יש להתערב בה.

בית המשפט קמא ציין כי מדובר בעבירת מהירות מופרזת בשטח שאינו עירוני, 51 קמ"ש מעל המותר וכי מדובר בעבירה המסכנת חיי אדם.

על המערער הוטל עונש אשר הותאם על ידי בית המשפט קמא לא רק למעשה אלא גם לנסיבותיו ובעיקר עברו של העושה.

למערער עבר תעבורתי מכביד. עבר זה כולל (נכון למועד מתן גזר הדין) 127 עבירות, בהן 39 עבירות של נהיגה במהירות מופרזת.

המערער בוחר, שוב ושוב, לנגד דרכו המסוכנת. לא היה בעונשים אשר הוטלו עליו כדי להניאו מלהמשיך באופן נהיגה מסכנת זו.

הנהיגה המסוכנת עליה חוזר המערער שוב ושוב מחייבת הרחקתו מנהיגה לפרק זמן משמעותי.

החזרה של המערער על ביצוע עבירות תעבורה בכלל ועבירות מהירות בפרט, מחייבת הטלת עונש אשר ירתיעו מהמשך התנהלותו זו.

נכון וראוי היה לגזור על הנאשם גם מאסר מותנה, לאור כך שעונשים קודמים לא היה בהם כדי להרתיעו מלהמשיך ולנהוג כאמור, שוב ושוב.

כמו כן המערער אינו נוטל אחריות על נהיגתו במהירות כפי שהורשע. אכן, לכל נאשם הזכות לנהל את המשפט, ועובדה זו לכשעצמה אין בה כדי להביא להחמרה בענישה. יחד עם זאת, מקום שנאשם מעלה גירסה עובדתית אשר נדחית, ומנהל ראיות על מנת להוכיח את אותה גירסה עובדתית אשר אינה מתקבלת על ידי בית המשפט, הרי שלכך השלכה ברורה על שאלת קבלת האחריות.

משנדחתה גירסתו העובדתית של המערער, בענין המרכזי של ביצוע העבירה, מובן שהוא אינו מקבל אחריות על מעשיו, ולכך משמעות עונשית.

לאור עברו המכביד של המערער בעבירות תעבורה בכלל ובעבירות מהירות בפרט, יש להטיל על המערער ענישה מוחשית. העונש אשר הוטל ואשר כולל פסילה בפועל למשך 8 חודשים בניכוי הפסילה המינהלית, קנס, פסילה מותנית ומאסר מותנה, אינו מחמיר כלל בנסיבות אלו.

לטעמי מדובר בענישה אשר לאור עברו התעבורתי המכביד של הנאשם הינה ענישה מאוזנת, ויש לומר כי כוללת היא גם

התחשבות בהיות הנהיגה קשורה בפרנסת הנאשם.

אין כל מקום להתערבות בענישה.

6. אשר על כן, הערעור על כל רכיביו נדחה.

ת/4 יושב על ידי המזכירות למזכירות בית משפט השלום לתעבורה באשקלון.

ניתן היום, י"ט תמוז תשע"ד, 17 יולי 2014, בהעדר הצדדים.